

2. Малкиятъ немирникъ.

Името му бѣ Димитъръ, а домашнитѣ му викаха Митко.

Митко бѣ галено дѣте. Майка му и баща му вървѣха по волята му. Наумѣше ли нѣщо, трѣбаше да стане; не оставяше на мира родитѣлитѣ си.

Веднажъ Митко играеше на улицата. Другарчетата му бѣха добри дѣца, само едно между тѣхъ бѣ лошо—той тласкаше и прѣпъваше другарчетата си, или имъ хвърляше прахъ въ очи. За това тѣ странѣха отъ него. Той всекога бѣ между тѣхъ,—натрапваше се.

Сега Митко бѣ на улицата, играеше. Зададе се единъ файтонъ. Той бѣ новъ, красивъ. Въ него се возѣше прочутъ господинъ. Безъ да мисли, Митко припна подиръ. И улови се за заднята ось. Файтонджиятъ имаше обичай да плаши съ камшика си немирнитѣ дѣца. И тоя пѣтъ си послужи съ него. Безъ да подозира, че Митко е отзадъ на файтона, изплющъ съ камшика. Митко се уплаши и, за да се запази, закри лицето си съ рѣцѣтъ. Отъ това той изгуби равновѣсие и падна върху назжбения отъ дъжда калдѣрмъ. Отъ падането той си разби главата.

